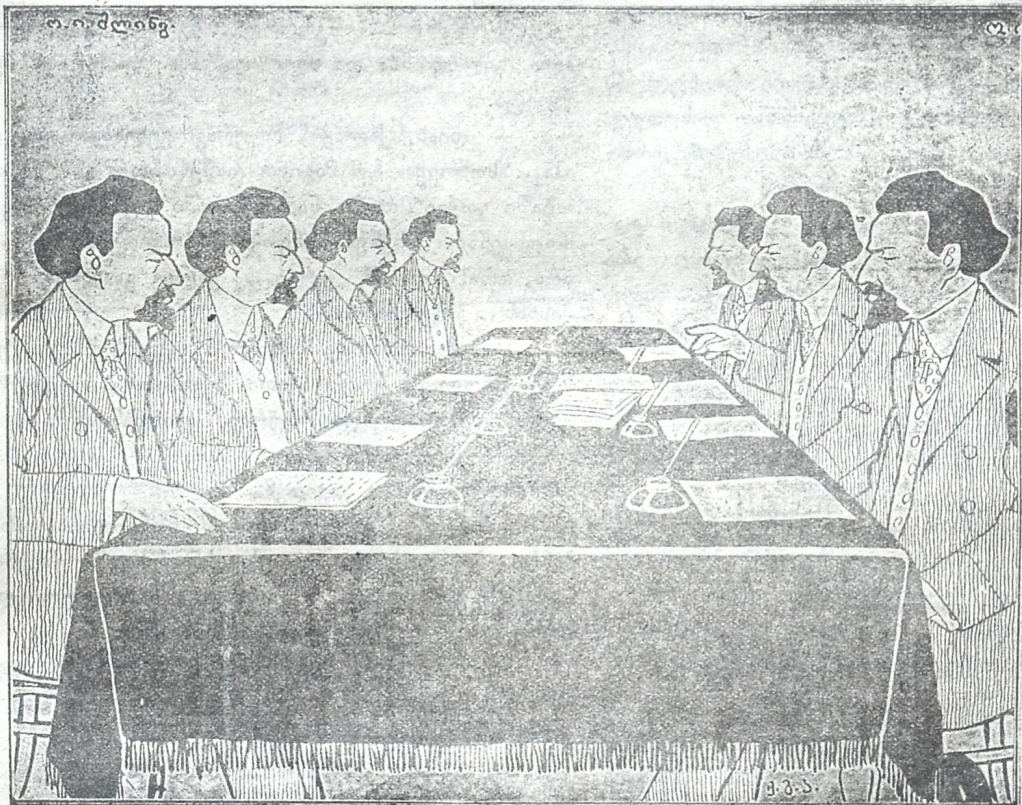

მშენებელი

იუმორისგ.
ჟურნალი

პატრიარქი

№ 26

სარედაქციო კოლეგია

არსად, არც ერთ რედაქციაში ისე მწყობრათ და უჩხუბრათ არ წყდება საქირბოროტო კითხვები, როგორც ჟურ. „კირკიმალის“ რედაქციაში. აი ამ სურათზე გამოხატულია მთელი სარედაქციო კოლეგია:

მარცხნივ. ბ-ნი თვალთ.

—ვალი.

— ალი.

— ლი.

მარჯვნივ. ბ-ნი ილაფთ.

—ილაფ.

—ილა.

თფილისი 26 ივნისი.

(ამ პირველ მოწინავე წერილს ვუძღვნით დიდებული მგონის აკაკის ხსოვნას, რომელსაც ი. იმედაშვილის სიტყვით, ძლიერ უყვარდა ამგვარი მოწინავეები).

გინახავთ თუ არა, დახუთული ცხენი? დიახ, ცხენი! ფეხებს რომ ატყაპუნებს და ნაბიჯი კი ვერ გადაუდგავს. ანუ გუბე, რომელიც ერთ ადგილას ელაყუნება და ორფერი მოძრაობა აქვს,—ჩაადგებ კენჭს წინწკლები აღელდებიან, ქვა ძირს წავა, წყალი ზევით დარჩება.

აი სწორეთ ასეთ მდგომარეობაშია დღეს ჩვენი მეღობინა. ის დახუთულ ცხენივითა სდგას და ჩაადგებ თუ არა—შიგ კენჭს წინწკლები აღელდებიან, ისევ დაწყნარდება, ფეხი ვერსად გადაუდგავს. დგომა—ცდომა! უკვე ზაფხული ზაფხულობს და მეღობინა სდუმს, მისი ქურუმნი დახუთულ გუბნავით ერთ ალაგას ფეხებს ატყაპუნებენ, ერთ-ნაირად უმოძრაონი, უგულვარილონი.

მართალია ჩვენს მეღობინას საკუთარი ტადარი არა აქვს, ნავთსაყუდარს მოკლებულია, არა აქვს შინაგანი და გარეგანი სიცხოველე, მაჯის ძლიერი ცემა, ცხოველი ნაფიქრევი და ნააზრევი, მაგრამ საჭიროა სიფრთხილე, უგერგილობა.

უკვე ზაფხული დგას. დგომა—ცდომა! რას შევბიან ჩვენი მეღობინის მსახურნი და ქურუმთ მთავარნი? ნუ თუ ისინი კვლავინდებურად გამოჩინენ სამოქმედო ენერგიას და ნაბიჯს გადადგავენ, თუ განაგრძობენ რაც გუშინ იყო ხვალაც იგივეს. დგომა—ცდომა, ბატონებო.

ინდოურის ბრალია!

მხნე და ქარმაგი, ახალგაზრდური სიხალისით ევჯდა ალექსანდრ ივანიჩი თავის მაგიდას ქალაქის სამმართველოს კაბინეტში. მრავალნი წლის დაუღალავ მოღვაწეობას წარსულში, და 11 საათისას ამ უკანასკნელ დღეს, ოდნავაც არ მოექანცა მისი მოძრავი ხასიათი. მხიარულობა უკრთოდა სახეზე და იმედს ფვლით გასცქეროდა მომავალს.

— რაჲ, რაჲ, რაჲ! გაისმა კარებთან მორიდებული რაკუნის. — შემობრძანდით!

კარები მოკრძალებით გაიღო. კაბინეტში ოთხი სტუდენტი შემოვიდა. გარეგნობით ეტყობოდა, ოთხი ეროვნების წარმომადგენელი იყვნენ.

— რითი შემძლია გემსახურათ? — ჩვენი ინსტიტუტი უმოზრჩილესადა ვთხოვთ, ხვალ ლექცია წაიკითხოთ ჰიგიენაზე. — ეგ რომელი ინსტიტუტია? — სამთო-საინჟინერო ჩულურეთისა. — აჰა! ძალიან კარგი, მაგრამ ხვალ მხოლოდ ერთი საათი მაქვს თავისუფალი: ათიდან თერთმეტამდე. დილით ვკითხულობ ნავთლულის პოლიტექნიკუმში, შემდეგ საქიმო აკადემიაში წყნეთის ქუჩაზე. თერთმეტიდან თორმეტამდე დიდუბის სამეურნეო ინსტიტუტს შევბირდი; თორმეტიდან სამ საათამდე....

— წკრრრ... წკრრრ... წკრრრ... დაიწყრი-ალა ტელეფონმა და ალ. ივანიჩმა ლაპარაკი შესწყვიტა.

— დიახ, ქალაქის მოურავი გელაპარაკებათ... აჰა... სთხოვეთ ჩემ მაგიერ დაწყნარდენ... მე თაობაში ვთქვი, რომ ნაძალადევი უნივერსიტეტი მოუსვენარი იქნება მეთქი... პოლიცია... ოო... არა, არა! ძალიან კარგი... ესლავ გაახლებთ კომისიას... მშვიდობით.

— ამგვართ მე შემძლია თქვენს ინსტიტუტს ხვალ მხოლოდ ერთი საათი შევსწირო, ალერსიანი კილოთი მიუბრუნდა მოურავი სტუდენტებს.

— გამადლობთ. სტუდენტები გავიდენ.

კაბინეტში შემოდის მდივანი მოურავისა დარჩო პანჩო, პორთფელით და იქვე სავარძელში ეშვება.

— გუშინდელი დღე რალაც უჩვეულო დღე გამოერია, — დინჯათ დაიწყო მდივანმა.

— რა მოხდა ასეთი? ჩვენი ცხოვრება ისეთს სასურველ კალაპოტშია ჩავარდნილი, რომ მოლოდინი რაიმე ხიფათისა განდევნილია.

— წუხელ კოჯორიდან მომავალი მატარებელი ოქროყანის ზემოთ დაეჯახა ხბოსა და გასრისა.

— როგორ? ვინ გაუშო ეგრე უპატრონოთ ხბო? საჭიროა პატრონს გაუფრთხილებლობისათვის ჯარიმა გადახდეს და სამართლიანობისათვის ზარალიც ეზღოს. უბედურობის ადგილს დეზინფექციო გაუკეთდეს, რომ რაიმე მავნე ბაცილამ ფეხი არ მოვიდეს.

— ეგ ყველაფერი უკვე ასრულებულია. სპე-

კიალისტების აზრით ორთქლმავალის კვამლი ძლიერ
ჩნებს მთაწმინდის პარკში ძვირფას ხეებს და მოით-
ხოვენ მატარებელთა მოძრაობა ელექტრონის ძა-
ლით სწარმოებდეს.

— მოვახსენებ ქალაქის საბჭოს.

— აი ეს ქალაქი კონსერვატორიის დირექ-
ტორისა გახლავთ. გახლავთ ხვალ დაესწროთ წლიურ
ქტს, სადაც კურს დამთავრებულთ დაფნის გვირ-
გინებით დააჯილდოებენ.

— ხვალ დრო არა მაქვს!

— როგორმე უნდა მოახერხოთ. ავლაბრის
ასულიერო აკადემიის რექტორს მე თითონ ვუთ-
არი თქვენს მაგიერ უარი.

— კარგი გიქნია.

— ეს იმიტომ ვქენი, რომ თქვენ აუცილებ-
რით უნდა დაესწროთ დიდუბის ტბაზე ნაევებით
ეჯიბრებას. სალამოსთვის არის დანიშნული. ეს
ბა მართლაც მოწვევაა ჩვენი ქალაქისა. მართა-
თა, ქალაქს მისი მოწყობა თითქმის ორი მილიო-
ნით დაუჯდა, მაგრამ სარგებლობა მალე ანაზღაურ-
ებს დანახარჯს.

— სასიამოვნოა. ფიზიკურ ჯანმრთელობას
ადი მნიშვნელობა აქვს მოქალაქეთა კეთილდღე-
ობისათვის. ვეცდები დავესწრა.

— წუხელ ზოოლოგიურ ბაღში კინადამ მარ-
ი მომხდარა. ვიღაც სოფელელ ბავშვს სპილოს
ის ერთი კოლოფი ბურნუთი მიუცია. სპილო
კოფებულა და დიდი არევ-დარევის შემდეგ და-
ყნარებიათ.

— ახ ეს სოფელი, სოფელი!

— უნდა ვეცადოთ როგორმე სოფელშიაც
ათლება შევიდეს. ქართლში ექვსი სოფელი
ოჩნდა, სადაც არა თუ ინსტიტუტი, უბრალო
წახიაც არა ყოფილა.

— გუშინ გადაწყდა ქ. გორამდე მებჯთე ლი-
ავის გაყვანა. გზა პირველი ფაქტორია, სისუფ-
ის შემდეგ, ხალხის ჯანმრთელობისათვის.

— ქუჩების მრეცხავი მუშები ხელფასის მო-
ქბას მოითხოვენ. დღე და ღამეში ერთხელ სა-
და და ჩოთქებით რეცხენ თითქმის ყველა ქუ-
მეორეჯერ მარტო წყლით.

— ჰო მართლა, არ დამავიწყდეს: წყლის გა-
ლევა რა აღმოაჩინა?

— აბსოლიუტურათ წმინდა წყალი ვერ მო-
ვიყვანეთ. ეს მაშინაც არ იყო, როცა მცხოვრებნი
წყალში ფულს იხდიდნენ. გამოკვლევამ აღმოაჩინა,
ვედრო წყალში ერთი მეათედი ნამცეცი რალაც
უქნობი ბაქტერიისა.

— სთხოვეთ ბაქტერიოლოგიურ ინსტიტუ-
ტის გამგეს, გამოიკვლიოს ამ ბაქტერიის ხასიათი.

— ორთაქალის მებაღეთა სინდიკატი დაეინე-
ბით მოითხოვს გემთა მიმოსვლა დიდუბესა და ავ-
ქალასთან უფრო რეგულიარულათ მოეწყოს. ეს
საკითხი მჭიდროთ დაკავშირებულია სანოვაგის მო-
წესრიგების საკითხთან და სიჩქარეს ითხოვს.

— დღესვე დანიშნე სანაოსნო, ფინანსიური,
იურიდიული და ტენიკური კომისიების შეერთე-
ბული სხდომა. კაპიტანთაც დაუძახეთ.

— „ღრმა ღელის“ ქუჩა ერთად ერთი დარჩა,
რომელსაც ტრამვაი არ ჩაუდის. მცხოვრებნი დიდ
გასაქირს განიცდიან. დებუტაცია გახლდათ. მოით-
ხოვენ გაყვანილ იქმნას შტო.

— ასეთი უბრალო საკითხი, პირდაპირ კო-
მისიას გადაეცე. დაუკვეთონ კრწანისის ქარხნებს
რელსები, ვაგონები და გაიყვანონ გზა.

— ფასი ბილეთისა?

— ფასი ჩვეულებრივი, ერთი კაპიკი. მე მახ-
სოვს, როცა მიხაილოვის ქუჩის კუთხიდან პირო-
გოვის ქუჩით მველ სადგურამდე ბილეთი შაური
ღირდა.

— ნუ თუ ეს მართალია?!

უარესი დროც მახსოვს. სანოვაგის სიძვირე
უკიდურეს წერტილამდე იყო მისული. ჰო, მართლა,
რა ნიხრია დაწესებული მომავალი კვირისათვის?

— მცირედი ცვლილებით: 1) პური პირველი
ხარისხისა 2 გირ. 3 კაპიკი. 2) ხორცი ოყა 8
კაპიკი. 3) შაქარი 2 გირ. 11 კაპ. 4) ყველი ოყა 8
10 კაპ. 5) ერბო ოყა 40 კაპ. 6) ნავთი (ხმარო-
ბენ მხოლოდ სამზარეულოსათვის) გირ. 1 კაპ. 7)
თევზი (ზუთხი და კალმახი) ოყა 17 კაპ. 8) ქათა-
მი 13—25 კაპ. 9) გოჭი 75 კაპ. 10) ინდაური
57 კაპ. გასულ კვირაში, როგორც გემახსოვრებათ
54 კაპ. ღირდა.

— როგორ? ეგ ხომ სპეკულიანია! რას
იტყვის ამაზე ისაი მარკოვიჩი? ეს შეუძლებელია!
სამი კაპიკის ერთბაშათ მომატება. ეხლავ წაიღე
ბ-ნ მაშკოვსკისთან ეს წერილი.

ალექსანდრ ივანიჩმა მძლავრად გამოსწია სა-
წერი მაგიდის უჯრა და თვალებში მისი სინათლე
მოხვდა.

— უჰ, მეცხრე საათია! უკმაყოფილოთ ჩაი-
ლაპარაკე მან და სწრაფათ წამოდგა.

ვანნასა და პირისაბანში წყალი არ აღმოჩნდა.
მზარეულს პური ვერ ეშოვნა და მოურავი იძულებ-
ული გახდა სამსახურში პირდაუბანელი და უჩაიო
წასულიყო. გზაში მან მოაგონა დილის მშვენიერი
სიზმარი და მწუხარეთ ჩაილაპარაკა.

— იმ ოხერმა ინდოურმა დამღუპა, ინდო-
ურმა!

ეშმაკი.

მესტვირული

(სახუმისათვის და ზრეთვე ადგილთა უფუქლთათვის).

ისევ ამიტყდა მესტვირეს მუხა,
ეგ შეჩვეული უჭირო ქირი,
რა ვქნა, დემრთმანი, გუდა აივსო
და თავისთავად ამღერდა სტვირი.

მოდო და შენც ზედ ნუ დაამღერებ,
როცა ის ჰანგებს თვით გიკარნახებს:
კილოს კილოზე მოავარაყებს,
და როგორც წკირა, გულის ძაფს ახებს.

არა, დუმილი აქ აღარ ძალმიძს,
ქამანჩამ გუდას მოუხსნა თავი.

შორს ხელმწიფება! ესლო ამ წუთში
მისი მონა ვარ მე საცოდავი...

საქმეს შევუდგეთ. უნდა შევამკო
ზოგ ზოგი პირი, როგორც წესია,
რომ მოვამკიო ის უცილობლით,
რაც მას უტყუვრად დაუთესია.

მართალი არის, ხოტბანი ჩემნი
კვლავ შაირულად უნდა მოვძახო,
მაგრამ შაირიც ხომ სარკე არის,
შიგ სახე შენი რომ დაინახო.

აი ეს პირი, ანუ ეს გვირი,
„პარტიი“ კაცი, „სან-ფარი“ სრული,
ინტელიგენტურ დემოკრატიულ
ნამდვილი მუშა შტრეიკბრუნულა.

ცნობილი თავის დაწვთა სიმავრით
და შუბლის ძარღვით ელასტიურით,
ლამით „ქაღალდით მკითხაობითა“
და ძვლის ჩხაკუნით ყოველდღიურით.

სხვისი ზნეობის ზე კრიტიკოსი
და ლექციურად ზედ მობაასე,
თვით კი ზნეობის სამფლობელოში
როგორც მანასე: ისე, ხან ასე.

მოსწონს მას თავი გამარჯვებული
და თვისი „ჭრელი მებრძოლი ფარა“,
მაგრამ ზიზღს იწვევს თვისიანებშიც
ეს პარტიული ტაკი მასხარა!

აგერ ეს კაცი, ანუ ეს ქილი
ამაყი, როგორც იაღბუზია,
სხვა, თუვინდ იყვეს ღირსებით სავსეც,
მასთან, მითხარით ვინ რა ბუზია?

მხოლოთ მას შეგნის პატივისცემა,
არჩენენბშიაც თეთრი კენჭები.
რისთვის? საბუთი თვალსაჩინოა:
სიმაღლე, სიმსხვე, ფართე ბეჭები...

თუ ეს არ კმარა, აზნაურია,
თავადიც, თუ გსურთ, ვაჭარიც დიდი.
„უყვარს“ სამშობლო, მას ქვეც ვაპყიდის,
თუ სხვა არ შერჩა რამ გასაყიდი.

მერე რა? აქ ხომ ყიდვა-გაყიდვის
დაცულ იქნება ჯბრალო წესი.
მას „ძმობის დროშაც“, ხელში უპყრია,
როგორც დაბალი ხალხის ანკესი.

ეგ მიტომ, რომ ის მეთევზეც არის და ხელოვნურად ამმღერევი წყლისა, რადგან ეს მისი სახსარი არის თავის გზტანის წლისაგან წლისა.

მაგრამ დროება დარაჯი არის ასეთი ჯურის ფარისეველთა და მათი ტიტვლად გამწეურების საქმე მომავალს უპყრია ხელთა!...

აი ეს „გეოც“ მღერის და მღერის და მას თვით მოსწონს თავისი კილო თუმც სხვების აზრით მისი სიმღერა სასაცილოა და სათაკილო.

„გეო, გაჩუმიდი!“ ეუბნებოან, „თუ შენცა გესმის ის, რასაც მღერი“... გეო კი აბა რის გეო არის, რომ ამ შენიშვნამ უცვალოს ფერი.

მღერის და მღერის გეო ურჯულოა, მას თითონ მოსწონს თავისი სიმღერა და ყურადღებას კი აღარ აქცევს, აგერ მე გულა რომ გამიბერა...

ასეთი არის მესტვირის ბედი: გულის მეუფე, მონაა გულის, სხვებს კი ჰგონიათ, რომ მესტვირულში ის გამრჩევი კარგის და ცულის.

ტყუილი! მხოლოთ როდესაც გულა ჩემი სხვებისგან გაიბერების, ნუ თუ იმავ დროს არ მქონდეს ნება ჩემსავე სტვირზე მე დამღერების!..

ონისიმე.

„ქალაქი შიმშილეთი“.

(სახუმარო ტრადი-კომედიას ერთ სურათად)

მომქმენდი პირნი: ქ. შიმშილეთის მოქალაქენი.

(მოქმედება სწარმოებს ქ. შიმშილეთის ქუჩაზე).

I

(ფარდის ახდისას სცენა ღამის ბურუსშია გახვეული. არაფერი მოსჩანს. სამარისებური სიჩუმეა; მხოლოდ ხანდისხან ამ სიჩუმეს ძილში მყოფი ადამიანის ამოოხვრა ან და ხვრინვა დაარღვევს. გაივლის ცოტა ხანი და სცენაზე ოდნავ ინათებს, განთიადი ნელ-ნელა ახლოვდება, ბურუსი იცრიცება

იფანტება და ბოლოს მსმენელს გარკვევით წარმოუდგება თვალ-წინ ქ. შიმშილეთის საკმაოდ ფართე და მოგრძო ქუჩა. ქუჩა იწყება სცენის მარცხნივ, გადის მთელ სცენაზე და იკარგება ქალაქის მაღალ შენობებში და სახლებში. ქუჩის თავში, სადაც მას უერთდება მეორე ვიწრო ქუჩა, რომლის მხოლოდ პაწია ნაწილი მოსჩანს სცენიდან, გაშენებულია პატარა დაბალი სავაჭრო რომლის განცხადებაზე შემდეგი წარწერაა: „Городская потребительная лавка“. ქუჩის ერთ მხარეზე რიგ-რიგობით ჩამწკრივებულია ხალხი, რიგი იწყება სავაჭროს დახურულ კართან, მიყვება გასწვრივ ქუჩას და იკარგება მის სიღრმეში. ეტყობა ხალხი დიდი ხნიდან არის რიგში ჩამდგარი, რადგან ზოგს თან სკამი მოუტანია, ზედ ჩამომჯდარა და რაღაც ფიქრს მისცემია, ზოგს კი ტახტიც წამოუღია, გაუხდელათ ზედ წამოწოლილა და უშფოთველათ ხვრინავს, ზოგიც ფეხზე დგას ან და ზედ ქუჩაზე გალართხულია და პაპიროზს ეწევა, ყველას თითო კალათი ან ხელში უჭირავს ან გვერდზე აქვს მოდებული, სახეზე ყველას მოუთმენლობა ეტყობა, მათი თვალეები ხშირათ მიიმართება სავაჭროს დახურულ კარებისკენ. სინათლესთან ერთად სცენაზე მატულობს ხალხის ამოძრავებაც. ისმის გაურკვეველი ლაპარაკი და გზგუნი. ამავე დროს მარცხნივ, ვიწრო ქუჩაზე გამოჩნდება რამოდენიმე მომავალი მოქალაქე. ერთი მათგანი ძლივს მობარბაცებს, ხელს ხან მუცელზე იტაცებს და ხან თავზე, დანარჩენი თავჩაღუნული მოდის და თან რაღაცაზე მოლაპარაკობენ. მათ უკან მოსდევს შუა ხნის დედაკაცი, ეტყობა მრეცხავია, კაბა დაკარწახებული აქვს, ხელები წამკლავებული, თითქოს ეს არის ეხლა მიუტოვებია სარეცხის რეცხვაო).

გამოსვლა პირველი.

პირველი მოქალაქე. (ბარბაცით და თავზე ხელის მოკერით).

თავი გიბრუის, სული მიწუნს, გული მერევა; ძლივსლა დავდივარ, დავბარბაცებ, სიცხე მერევა; ყურში მომესმის განუწყვეტლივ ქრიალ-წივილი,— ზმცხვარმა პურმა ამიტება კუჭის ტკივილი.

(ხელს კუჭთან მიიდებს და სახე დაეღრიჯება).

ოჰ, სად წავიდე, ვის მივმართო
დასახმარებლათ,
საშინელ სენის გასაქრობათ
გასაქარვებლათ...

მეორე მოქალაქე. (გაწყვეტინებს)

ეჰ, აზვიადებ, ძმაო ჩემო,
მაგ შენს გასაქირს!
ერთი მითხარი კუქის ტკენით
აბა რა ვიქირს!
მისი მორჩენა მე თუ მკითხავ,
არც თუ ძნელია,
მას მოუხდება ერთი ქიქა
ჩაი ცხელია...
შენ ჩემი მკითხე, ჩემი ბოლბო
და იარები
ორი თვე არის ბაზარ-ბაზარ
დავიარები...
ხან კი გავრბივარ, როგორც გიეი,
როგორც აფთარი,
რომ არ დამასწრონ, დროზე დავრჩე
რიგში ჩამდგარი...
... მაგრამ... ეჰ მაინც ვერ ვიშოვე
კენჭი შექარი!!
(სიბრაზისაგან ტანში მივლის
კვანჩხისა ქარი!).
უშაქროთ რაა ჩემი ყოფა,
ჩემი ცხოვრება,
თუ არა ტანჯვა, მუდამ ძრწოლა
და მწუხარება!
უმისოდ ჩაი, რაც გინდ უყუო,
მაინც მწარეა
გინდ ცივი იყოს, გინდ ნელ-თფილი,
გინდ მდულარეა..

(ხელს უიმედოთ ჩაიქნევს, შეჩერდება და ღრმად
ჩაფიქრდება, შასთან ერთად შეჩერდებიან დანარჩენი.
მოქალაქენიც).

პირველი მოქალაქე (უკმაყოფილოთ).

რათ ფიქრობ, ძმაო, რომ ეს ბედი
მარტო შენა გქირს
და სხვას სრულებით შაქრის შოვნა
აღარც კი უქირს?
მე მის ძებნაში უფრო ზედ-მეტ
ტანჯვას განვიცდი,
თითო ღუქნის წინ, თითო კვირას
ვზივარ და ვიცდი.

ეჰ, მასზე ფიქრი, მისთვის ძრწოლა,
გაწიწმატება,
ჩემს კუქის ტკივილს ერთი-ორათ
ზედ ემატება!

მეორე მოქალაქე (ფიქრისგან გამოირკვევა, თავი
ზევით ასწევს, ხელს ჰაერში გააშვებს
თითქოს ვიღაცას ელაპარაკებაო).

ჰოი, შაქარო! ვინ მომტაცა
მე შენი თავი!
ვინ ჩაიდინა საქმე იგი
საზიზღი ავი!
რომელ მექარხნემ, რომელ ჩარჩმა,
რომელ ვაქარმა,
ღვთისგან წყეულმა, ცოდვით საცემ
და აბეზარმა!..
ან სად დავმალეს, სად ჩავკეტეს
რომელ სარდაფში,
რომელ მიუვალ, მიუდგომელ
ციხე დარბაზში!...
ოჰ, გვედღრები, ჩემო ყველავე,
სულზე უტკბესო;
ყველა საგანთა მეფეთ-მეფე
და უკეთესო,
მარტვი ქირიმე, სად ხარ ერთი
სმაი გამეცი,
თორემ ძებნაში გზა დავკარგე
სულით დავეცი!

(ხელებს დაუშვებს და ვედრების თვალებით გას
ქერის ცის სივრცეს).

მესამე მოქალაქე (ამოიოხრებს)

ასეთ გასაქირს ღიღი ხანია
მე შევეჩვიე,
კუქიც წამიხდა, ჩაის სმასაც
გადავეჩვიე!
მე ღღეს მაკვირვებს მხოლოდ ერთი
ჩვენი ამბავი,
(ვერ გავარკვევ თუმცა დიდხანს
ვიმტვრიე თავი)
თქვენც მგონი იცით ამას წინათ
მოხდა თათბირი,
რომ აღმოეფხვრა ხალხის ტანჯვა
და გასაქირი.
მისსა შემყურეს სწორედ გითხრა
რწმენა მომეცა,
რომ ამის შემდეგ გვექნებოდა

ერბოც და რძეცა...
 ... მაგრამ ვათავლა ის თათბირი
 მშვიდი და წყნარი,
 და რწმენაც გაქრა როგორც ტბილი
 ღამის სიზმარი..
 მაშ რათ იწვევდენ ტყვილად თათბირს
 იმ საერობოს
 თუ არ მოგვცემდენ პურზე საცხებს
 კარაქს და ერბოს???

მეოთხე მოქალაქე (აღელვებით)

ქირს წაუღია თქვენი ერბო
 თქვენი შაქარი
 ჩემთვის ის მაინც მარტოოდენ
 ოცნება არი
 მე ვიქნებოდი მხიარული
 და ბედნიერი
 რომ აღმეჩინა სადმე ერთი
 ყველის ნაჭერი.

(მრეცხავი დედაკაცი ყურს უგდებს მით ლაპარაკს
 და სახეზე უკმაყოფილება ეხატება).

მრეცხავი ქალი (თავისთვის).

ლაფი დავასხი ყველას ემაგ
 ქეციან თავზე!
 აბა თუ დასძრან ერთი ენა
 სხვა რამ საგანზე
 სულ მუდამ კუჭი, მუდამ ჭამა
 გაუმძაღრობა,
 აი რა ახსოვთ და რაზე აქვთ
 მათ მუდამ ბქობა!
 მე კი საწყალსა ჩემს ყოფნასა
 და სიცოცხლეში
 სხვა რამ საქმელი არ მინახავს
 ჩემს თავის დღეში,
 გარდა ა?ღვრეულ ცივი წყალის
 და ხმელი პურის
 ისიც ხან ცომის, ხან დამწვარის
 და დახრუკულის.
 მაგრამ არაფრათ მივიმჩნევდი
 ტანჯვას ამდონსა
 რომ ვიშოვიდე სადმე მაინც
 ოყა საპონსა.

(ქაქანით გადის საჩქაროთ).

მეხუთე მოქალაქე.

გული გამიტყდა, არას ვამბობ,
 ვარ ჩემთვის ჩუმა...

მაგრამ თუ რამეს წავგადგება
 კიდეც ეს ღუმა.
 ხომ ხედავთ გვიხსნის აგერ-აგერ
 ფურნებს ლავკებსა,
 აღარ დაგვაკლებს აწი შაქარს,
 პურს, ბუბლიკებსა...

მეორე მოქალაქე. (ცის სივრცეს თვალს მოაშო-
 რებს და უნებლიეთ მიიხედავს ჩამწკრი-
 ვებულ რიგისაკენ. რომელსაც აქამდე ვერ
 ამჩნევდა, და აღელვებით მიმართავს და-
 ნარჩენებს).

თავი ვანებოთ ამ ლაყობას
 დრო არის, კმარა,
 ხომ ხედავთ ხალხი „ოჩერედში“
 როგორ ჩამდგარა
 ჩქარა გავიქცეთ, დავიკავოთ
 სადმე ადგილი,
 თორემ ეს არის დაგვეკარგა
 შაქარი, ფქვილი!

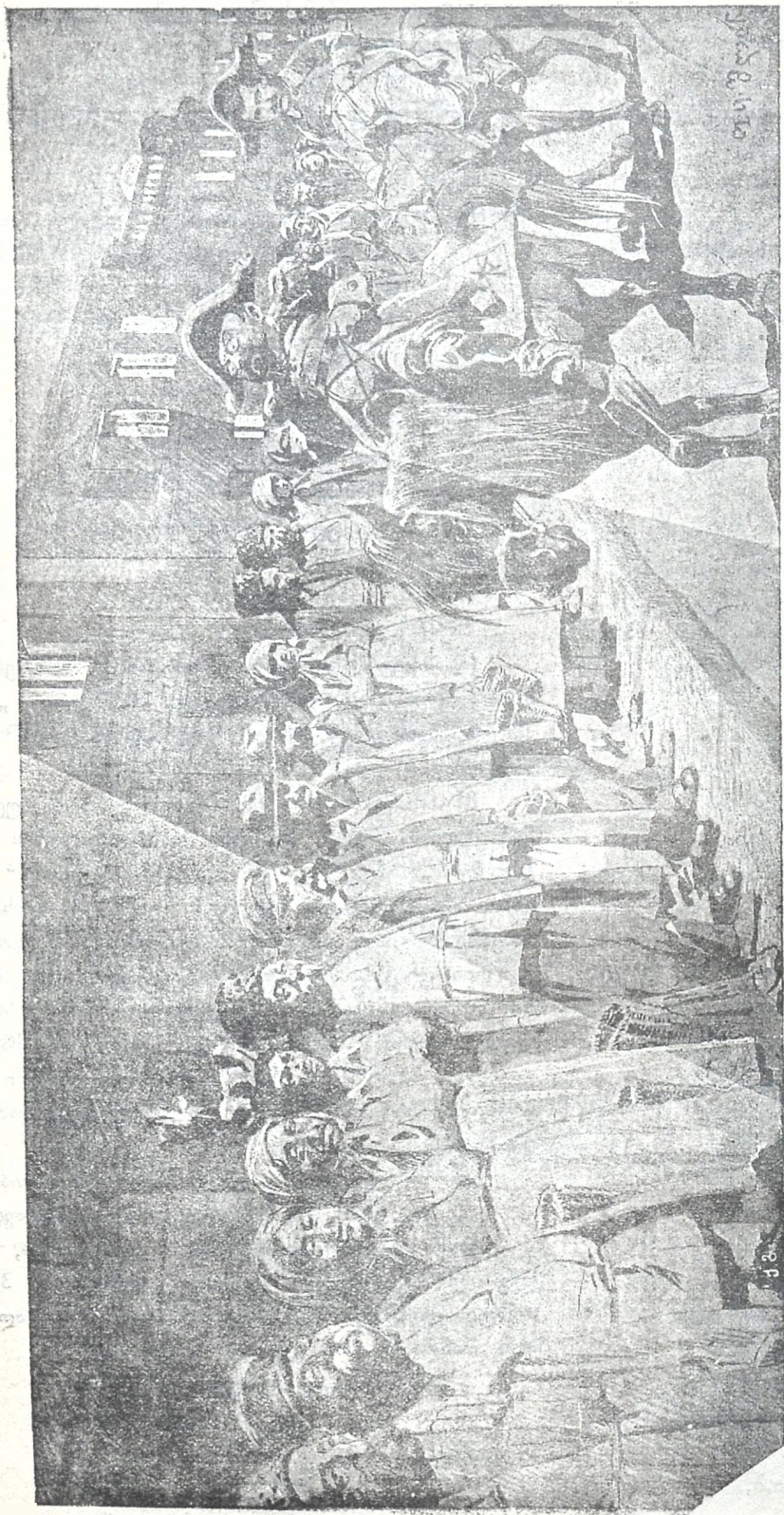
(ამ სიტყვებზე ყველა აღელვებით მიაშტერდე-
 ბა ჩამწკრივებულ რიგს, ერთი საზარელი „ვაა“
 აღმოხდებათ გულიდან და გაექანებიან რიგში ჩა-
 სადგომათ).

მზე თანდათან ზევით იწევს და თავში უცხუ-
 ნებს ხალხს. რიგში მდგომნი უკმაყოფილებას აც-
 ხადებენ „რათ არ აღებენ ამდენ ხანს დუქანს“ მო-
 ისმის აქა იქ. ბოლოს გაიღება სავაქროც. ამის და-
 ნახვამზე ზოგი ტოვებს თავის ადგილს და პირდაპირ
 დუქნისაკენ მიდის, მაგრამ მათ აკავებს პოლიციელ-
 ნი. ორიოდ ბედნიერი მოქალაქე ასწრებს სავაქ-
 როში შესვლას და საქონლის წამოღებას. მაგრამ
 გაივლის რამოდენიმე წამი, სავაქროს კრებში გა-
 მოჩნდება საშველო ტანის ჩასუქებული ადამიანი
 და ხალხს გადასძახებს:

„ბატონებო ვინაიდან საქონელი აღარ ათავდა,
 ამით გიცხადებთ რო ის უკვე...უკვე გათავდა!“
 ხალხი ამ სიტყვებზე ერთხანს გაქვავდება, შემ-
 დევ ისევ ამოძვავდება, ვაისმის საშინელი პრო-
 ტესტი, ყველანი შემოერთყმიან სავაქროს. აღელ-
 ვება თანდათან მატულობს).

(ფარდა კი ნელ-ნელა ეშვება)

პოლბაჟენტა.

გ ე ნ ე რ ა ლ უ რ ი ს მ ო ტ რ ი

უჲ ღამისას, ოდეს მთოვარე,
 სახე მიმქრალი და მგლოვიარე,
 მახათის ზიდან ჩაუტიტინებს
 სიბნელით მოცულ თფილისის ბინებს,
 იქ **ფრონტი** ხედება მოქალაქეთა...
 Родъ орыжій: „მოკალათეთა“.
 ისინი სდგანან ღლიან ღამიან,
 მტვერით და ქვარტლით დაინამიან...

მარცხენა წვერო იმათი წყების,
 (ხელზე მსახურნი ყველა უწყების)
 „შაქრისა ღუქანს“ დამყარება,
 საღ ღბინი სუფეგს და ნეტარება.
 ფრონტის გარღვევა ამ „ციხის“ ჰიოლ
 მსხვერპლსა მოითხოვს დიდს შესაწირად.
 და აი, როცა კვლავ იშუაღამა
 ფრონტს მოველინა ქალაქის „მამა“,

ჯარი გამხვედა, ამაღლდა სული,
 და ქუჩა იგი ბნელით მოცული
 კვლავ ახმაურდა, კვლავ გუგუნებს...
 (მოურავს წესრიგს ვინ დაუწყუნებს?!)
 — Здорово братцы! გაისმა ქება,
 ღაშქარმა ყური გამოიტეკა,
 და უბასუებს ერთგული ჯარი:
 — Зрави жилимь кусокъ шакари!

(სიმპლიციმუსიდან)

ექიმი. კუჭში ყველის ნამცეცი აღმოჩნდა. საკვირველია, თუ ასეთი მდიდარი იყო თავს რისთვის იხრჩობდა?

ქუდი და თავი.

ჯოჯოხეთისა
გამგე ეშმაკო!
ნება მომეცი
ვილაპარაკო.

მწადის გაუწყო
მცირე ამბავი,
მით შევაფასო
ქუდი და თავი.

დამეთანხმები,
არ არის ცუდი
როგორა ფასობს
თავი, ან ქუდი.

ზოგი თავია
ღირს მთელ ქვეყანათ
და ზოგი ქუდი
ას თავისთანათ.

ხომ ხედავ, რა ჰქნა
ომის ხანაში?

ზღვა და ხმელეთი
სისხლით დანაში.

მის მეოხებით
თითქმის სუყველა,
ევროპისაკენ
მიდის ნელ-ნელა.

ქუდეებით ბაძვენ
ევროპიელებს,
მაშ გაუმარჯოს
ისევ მთიელებს...

შეხედავ, მოდის
აგერ ბატონი,
მეტად ზვიადი
და თავ მაშონი.

ქვეყნის მხსნელს უგავს
მას თავის კანი
მიტომაც ხურავს
მთელი ბატკანი.

ამას გასცდები
 ცოტას მანამა,
 მეორეს ნახავ,
 ხურავს პანამა
 შეხედულობით
 კაცთა სწორია
 იტყვი: ნამდვილი
 პროფესორია!

ამისგან ელის
 ქვეყანა ხსნასა...
 ფრთხილად იყავი,
 ნუ გასცემ ხმასა.

მესამეს ხურავს
 შლაპა კინკისა,
 მაჩვენებელი
 დიდი ნიკისა.

უცნაურია,
 ოთხ ნაქრიანი,
 შიგ რომ თავი ძვეს
 გოგრა ქვეიანი,

როგორც ვუყურებ
 ესეც კარგია
 ქვეყნის პირ-ვარამს
 შლაპით არგია.

ნახე სიჩქარით
 რომ მობრძანდება
 საქმეზედ მიდის
 უგვიანდება

ქულზე მიუკრავს
 ორი კაკა... და...
 (ქულის დაჩხვლეტა
 რათ არ დაზარდა?)

არ დავიყვირებ,
 გეტყვი ყურშია:
 ნასწავლი არის
 სამსახურშია.

ქრთამებს არ იღებს
 მით გულ ჩვილია,
 ღმერთმა აჩუქოს
 ვისიც შეილია.

შეხე მესუთეს,
 ხმალი ჰკიდია...
 ეპოლეტებით...
 კაცი დიდია...

გუშინ თუმც იყო
 იგი ავარა,

დღეს შუბლი, მხრები,
 მოიჯავარა.

ნუ თუ აჯობებს
 ეგ სულყველასა?
 იმისგან ველით
 დახსნას, შევლასა...

ამისთანები
 სხვაც მრავალია
 თავიც და ქუდიც
 შესაბრალოა.

ან. განჯისკარელი.

სტატისტიკა.

თანახმად რედაქციის დავალებისა, დავიარე ნა-
 წილი ჩვენი სამშობლოსი—გორის მაზრა, რათა
 გამომერკვია სტატისტიკური ცნობებით შემდეგი
 საკითხი: „რა გავლენა იქონია მიმდინარე ომმა
 ქალების გათხოვებაზე?“

დავიარე თითქმის ყველა სოფელი გორის მაზ-
 რასა, და გიზარებთ იქ შეკრებილ ცნობებს.

პირველ ყოვლისა ვესტუმრე ქალაქ გორს. სა-
 დგურზე ჩამოხტომისთანავე დავრწმუნდი, რომ საქ-
 მე ცუდათ იყო. მთელი გორის სადგური მოქედნი-
 ლი იყო ლამაზი სქესით ანუ „პოლით“ და ისმოდა
 მათი მწარე მოთქმა:

გათხოვება გვი-ი-ი-ნდა...

გათხოვება გვი-ი-ი-ნდა...

დავეკითხე ერთ-ერთ ჩემს მეგობარს:

— კაცო, რა ამბავია ეს? ჩვენს დალოცვილ
 თფილისში ამისთანა სურათი ჩემს სიცოცხლეში არ
 მინახავს.

— ეჰ, ძმაო, თქვენი თფილისი მართლა და-
 ლოცვილი ქალაქია. აქ კი... ეჰ, რა ბევრი გელა-
 პარაკო! ხუთი „ზაკონნი“ ცოლი მყავს და რვაც
 „უზაკონო“.

— მერე, რა არის ამის მიზეზი?

— რა და ის, რომ ყველა ომში გარბის გა-
 ფაციცებული. ვინც აქ რჩება კი—ვაი მისი ბრა-
 ლი! რამდენი ვებეწე, რომ იცოდდე, „ნახალნიკს“:
 გამგზავნეთ, ბატონო ომში“. — „არა, არ შეიძლე-
 ბა, ფილტვები სუტი გაქვსო“.

ბევრი აღარ დავაყონე ხელათ შევბრუნ-
 დი ვაგონში, შევედი საპირფარეოში, გადავიცვი

ქალის ტანსაცმელი და გამოველ. მდღეობა ღმერს, რომ წვერ-ულვაშს ვიპარსავ, თორემ ცუდათ წავიდოდა ჩემი საქმე...

ორი დღე დავი გორში და შემდეგი ცნობები შევკრიბე:

გასათხოვარ ქალთა რაოდენობა უდრის 3000. მათი წლოვანობა ასეთია:

17—20 წლ.	. . .	1000	სული.
20—25	”	800	”
25—30	”	700	”
30—40	”	300	”
40—45	”	150	”
45—50	”	50	”

ჯამი . 3000 სული.

ამათ რიცხვში ხუთასი მეტათ ლამაზია, ორი ათასი შუათანა სილამაზისა და დანარჩენი ხუთასიც გონჯი. მზითვეი ყველას ბოლომთ აქვს, რაც აინსნება გორელ მცხოვრებთა მატერიალურ უზრუნველ ყოფით. აქაურ ქალთა საზოგადოება „მანდილოხანს“ გაუზნებებია თავი წვერთა შორის უთანხმოებისა და ჩხუბისათვის და განუზრახავს დააარსოს რამოდენიმე ათეული საქორწინო კასა. საქმეების საწარმოებლად დღე-დღეზე ელიან ამ საქმის კარგ მკოდნეს, ივ. როსტომაშვილს. საქირთა აგრეთვე მათთვის გამოცდილი მაქანკალი*).

გორის გარშემო სოფლებში საერთო რიცხვი გასათხოვართა უდრის 20000-ს, ამათში უმეტესი ნაწილი ახალგაზრდანი არიან, მხოლოდ მზითვეი კი მეტ ნაწილს ძლიერ ცოტა აქვს. ზოგს სრულებითაც არაფერი არ გააჩნია. ცხინვალში და მის მიდამოებში შედარებით უფრო ცოტა გასათხოვარი ქალებია: სულ რაღაც 2000. ამათში სულ ყველა ლამაზებია, ჯან-ღონით სავსე, ახალგაზრდა და მზითვიანი. მარტო, რაც ოსურ ყველს გამოატანებენ თითო მათგანს, იგი ღირს ფასით! (ნუ გაგავიწყდებათ, რომ თფილისში გირვანქა ოსური ყველი ოთხ აბაზათ ფასობს).

ხაშურისა და სურამის რაიონიც განიცდის სასიძოვების კრიზისს. ხაშურში 1000 სული, სურამში 600 სული, გარშემო სოფლებში 10000 სული გასათხოვარია. თუმცა აქ ამ საკითხს ისეთი მწვავე

ხასიათი არ მიუღია, როგორც გორში. აქ ყველას იმედი აქვს ღმერთი ჩამოუგდებს ან „სუდენტს“, ან „პრაპორჩიკს“.

რომ იცოდეთ, როგორ მეძნელება დისკანტით ლაპარაკი! მაგრამ, მეტი გზა არ არის! თუ არ მინდა, რომ ძალით რამდენიმე ათეული ცოლი შევიძინო—ქალის ტანსაცმელი უნდა მეცვას, დღეში ორჯერ ვიპარსავდე წვერ-ულვაშს და დისკანტით ვილაპარაკო..

დასასრულ ავიარე ბორჯომის ხეობაში, იქ ჯერ სრულებით არ უგრძნობიათ სასიძოთა ნაკლებობა. გასათხოვართა რიცხვი ჩვეულებრივია. წარმოიდგინეთ, ქალებს, მზითვეიც ბევრი არაფერი აქვთ, მაგრამ მიუხედავად ამისა, მინც სახლში არ ურჩებთ მშობლებს გაუთხოვრათ. ეს ამბავი გაუგიათ გორში და ამიტომ მოსალოდნელია რამოდენიმე ათას გორელ გასათხოვარ ქალთა თავდასხმა და სასიძოვების მოტაცება. ამ უბედურების თავიდან ასაცდენათ ზომები მიღებულია. გაამაგრეს ტაშისკარისა და სარმანიშვილის კარის რაიონი და ჰყრიან ბაკურიანის რკინის გზას. უკანასკნელ გზას ანადგურებენ, რათა ზურგი გამაგრებული ჰქონდეთ და არ შეიძლებოდეს შემოვლა...

თფილისისაკენ გამობრუნებისას მოულოდნელი ხიფათი შემემთხვა. რადგან ჩემი მისია დავასრულე და ამიტომ საშიში აღარ იყო, რომ ქალებს ჩემზე იერიში მოეტანათ, გავიძრე ქალის ტანსაცმელი და ჩავიცვი კაცისა. მაგრამ, რაღაც ეშმაკად, გორის სადგურზე ვაგონის ფანჯრიდან თავი გამოვყავ. და მინახეს. წამსვე გამომათრირეს და ხელდახელ გადაწერეს ჯვარი ოთხ ქალზე! ერთსა ჰქვიან მაშო, მეორეს სონა, მესამეს თებრო მეოთხეს—კეკელა.

მაშო ოცი წლისაა, მზითვით აქვს ატენში მამულეები და გორში ორ სართულიანი სახლი, სონას ათასი თუმანი ნაღდი ფული აქვს, გარეგნობითაც არა უშავს-რა. თებრო გონჯია, არც არაფერი მზითვად აქვს. კეკელა ლამაზია მხოლოდ ოცდა ათი წლისაა და მზითვად ხუთი ბალიშისა და ერთი ცარიელი სკივრის მეტი არა გააჩნია-რა.

შევწვირე ზვარაკად პრესას!

გუგული.

*) ქუთაისიდან შეიძლება დაბარება ბ-ნი ბარკალიაისი, თუ იქაურები დასთმობენ.

ვიკავებ მარა!

(სტენა)

გლახა თვალი არ მეიბრუნებოდა ჩემი ეზოსკენ, სახვე ვიყავი კაცით-კაცობით; ჯალაბით-მეზობლობით, მტრითა და მოყვრით, სახლითა და ბოსლით. იმე, ცაზე ხელი მეკიდებოდა. სიღარიბე თვალ წინ რაღა წარმომიდგებოდა. სხვებს ქე უქებთ პროლეტარობას, მარა ჩემთვის, რომ ვინმეს შეეწამებია მაგი, გულში გვეწურებოდი, მარა მაინც ჩუმათ ვიყავი. აი „ჩუმა“ კი გოუჩთეს ჩემი ცოდვით, ჩემი კერიის გამოიმუხეკავს. არა, ძალიან ცუდ დროს კი მოვესწარი მაინც. პეტერე ახალგაზრდა რომ ვყოფილიყავი და ამისთანა ამბებს გვერბინა ჩემს წინ, მართალია პლასიონებში არ ვყოფილვარ, მარა რაცხას მეც ქე ვისწავლიდი. ამ დროულ კაცს გახეთში ათჯერ არ ჩამიხედავს და ახლა კი პლასიონივით ვკირკიტობ შიდ. სწორეთ ზოგ სუტენტზე ბევრათ უკეთესი ვიქნებოდი, რომ სხვა დრო იყოს და ის გენაზიის კარების საბუთი, რომ არ იყოს საკირო. ჰო ასეა, მარა ი გრივოლაი, რომ არის ჩვენი საჯ(ა)ოხე(ლი), აი ის თფილისში, რომ დაყიალობს სასტიბენდიოთ იმას არც ახლა ჩამოუვარდები, მარა სად მცალია ამდონი ბატონო! წაღანე არ მოგახსენეთ, ოჯახი მქონდა, მარა რა ოჯახი, ახლა კაცი სახლიდან გამცალეს. ერთი შვილი თანთარისკენაა და ისე წერილს არ მიეწერება, არ იკენესებოდეს საცოდავი, მეორე კოდომ იმის ახლოსაა. ორი თოფ-ქვეშ დგას: ახლა ასწავლიან ნიშნობიას და საცაა იმათაც იქით უკრავენ თავს. იმე ერთი რაღა არ მეკუთვნოდა ამდონის გამზღელს? ქალები, ბაღნები და ეგი ორი მოხუცებული ამ დროულ კაცს შემომჩერებთან ხელში, მეც მე უბედური ქე ვარ, ვარ კი არა ვმადგრობ ჯერ-ჯერობით, უფლი ოჯახს, ქალს ბაღანას. ხმას ვაწვდი მტერს და მოყვარეს. მყავს ღორი და გოქი; ინდოური და ბატი; ქათამი და კვატი; ჯახ-რიკე და ძროხა, ძაღლი და კატა. იმე ძაღლი, მარა რა ძაღლი. იმისთანა ჯიშის ღორი, რომ მყოლოდა ჩემ ბედს ძაღლი არ დაყუფდა: გეიარს ცხრა კვირე ჩემო ბატონო და გამოავორებს ცამეტ ლეკვს იმისთანა დათითქვინებულს რომ, და-და და-და... ისინი, რომ გოქები ყოფილიყო აბა მაშინ ვიქნებოდი ბედნიერი კაცი. ახლა კიდო ძუძუებს არ

იკითხავთ? რომ ჩამოაწყობს ამ ცამეტ ძუძუს, რომ ტყვილი არ გამომივიდეს თქვენთან, ორ ორა ჩარეჟა რძე კი იქნება შიგ. ყველაფერი კი გამოუკვლევიათ ამ ოჯახ აშენებულებს და ნეტაი იგიც გამეკვლიათ; იქნება ქე დეეწყო ვინმეს მისი ქამა და ჩემსას სულ ხსნილი იქნებოდა. იმე საძრახისი კი არაა ბატონო, გაჭირდა საქმე! სიმშილობაც კარზე მომადგა: მღვდელი არ მზოგავს და ბერი, მამასახლისი და მგელი, ვიკავებ ჯერ კიდე ქე ვიკავებ, მარა ისთე გლახათ-კი ვატყობ საქმეს, რომ ისინი ომში გაწყდებიან და მე ათასი რომ ვიკავო მაინც გლახა საქმე მომელის და გაპლორეტარებაც ა, კარზეა მომდგარი...

ა. ხაბულიანი.

ჩარჩითა ჩემპიონი

(კახეთისათვის)

მკითხველო, კახეთს ბევრი ჰყავს
გამოჩენილი ჩარჩები,
მაგრამ გაიცნობ ჩვენ „კუს“ და
გაკვირვებული დარჩები.

ეს „კუი“ გახლავთ რიყში*)
ფარჩით მოვაჭრე ვაქარი,
რომლის წყალობით კახეთში
ბევრს აუოხრდა სახლ-კარი.
„კუისებრ“ დახელოვნებულს
სხვას ვერა ნახავთ მგონია.
ღმერთს გეფიცებთ, რომ იგი
ჩარჩების ჩემპიონია.

თუ არა გჯერათ, მისმინეთ
მოგიყვით მაგალითებსა,
(ამის გამგონე, ყურებზე
ნუ მიიფარებთ თითებსა):

უშაბამან-გოგირდოთ
კახეთი სულოს რომ დაფავდა,
ეს „კუი“ თურმე ამ წამალს
სარდაფში შეინახავდა;
და როცა კახეთს წამალი
მთლიანად გამოეღია,
და განიცდიდა დიდ საფრთხეს
მთელი ალაზნის ველია,

*) თფილისშია.

„კუმა“ გამოჰყო ფეხები:
„მსურს აგაცდინოთ ჭირიო,
მოგყიდით შაბსა და გოგირს,
თუმც ფასები აქვს ძვირიო“.

და ასე, ზღაპრულ ფასებში
ჰყიდა უღმერთოთ წამალი,
და გაასწორა მიწასთან
გლეხი, ისედაც საწყალი.

რადგანაც ფასის აწვევა
მას ვერ უკლავდა სურვილსა:
შაბში ქვას გამოურევდა
და გოგირდს ქატოს თუ ფქვილსა.

მეხი.

ჭ ი ა თ უ რ ა

(განმანადრესი სსაკენტო).

მოხდა ყრილობა, სადაც დაწვრილებით განხი-
ლულ და აღნუსხულ იქმნა ცნობილ ჩარჩ ვაქარ
მიხა ლომადის მოღვაწეობა და მისი ხალხისადმი
გულშემატკივრობა. აღმოჩნდა, რომ ბ. მიხა, მთელ
ომის განმავლობაში არ ზოგავდა ენერჯიას და
ხვრელ-სარდაფებში თავისი ხელით აწყობდა და უნა-
ხავდა საზოგადოებას: საბონს, შაქარს, ფქვილს და
და ათასგვარ საქირო ნივთებს, რათა ომის შემდეგ
ჩამოვარდნილ კრიზის-უმუშევრობის დროს დაეკმა-
ყოფილებინა ხელმოკლე საზოგადოება. მართალია,
ხან და ხან, ღამის ორ საათზე მეტურეები არ ასე-
ნებდენ და თითო ცალს ფქვილს ძალის ძალით გა-
მოადკვრენებდენ ხოლმე ხვრელიდან, მაგრამ მოგე-
ხსენებათ თავაზიანი კაცის ბუნება, თუ როგორი
სათუთი და ჩვილია. მიხაც თავის გულჩვილობით
და თავაზიანობით სტყუებდებოდა და მართალია გა-
ქვირებულ ხალხისადმი დაგროვილ საქირო სავნებს
აკლებდა, მაგრამ ხალხი მას არასოდეს არ ავიწყდე-
ბოდა, თავისი თავაზიანობით იქამდისაც კი მივიდა,
რომ ამ საერთო სიძვირის დროს თავნზე იკლებდა
და ერთ ტომარ ფქვილზე 30 მანეთის მეტს არ
იღებდა! ისიც იმისთანა დროს, როდესაც ჭიათუ-
რაში ქატოს ჰამდა საზოგადოება პურის ნაცვლად.
მიიღო რა კრებამ სახეში, მისი ასეთი ხალხისადმი
გულშემატკივრობა დაადგინა შემდეგი: „ხალხის
გულშემატკივარ, მიხა ლომადის დუქნის წინ აღ-
მართულ იქმნას მარამილოლს ძეგლი შემდეგის წარ-
წერით:

ესე ძეგლი, სიცოცხლეში,
აღუმართეთ დიდ მიხეილს,
ხალხის მოსარჩლ-მოამაგეს
„პატიოსან, ქორფა-ჯეილს“.

ეს წარწერა და ქვაზე ჩუქურთმის ამოღება
კრებამ დაავალა ცნობილ მხატვარ მოქანდაკეს და-
თა ლაბაძეს, რათა მან არ დაზოგოს თავისი ენერ-
ჯია და ის ღირს შესანიშნავი ასოთ სტილი სტე-
ფან უგულავას „გვიგესკისა“, რომელიც მის მადლიან
ხელს ეკუთვნის, უსათუოდ გადმოღებულ იქმნას ამ
ძეგლზედაც. დასასრულ კრებამ დიდი მადლობა
გადაუხადა დიდათ პატივცემულ ღომადეს ასეთი
ხალხის ერთგულობისათვის და უბოძა ჭიათურის
საზოგადოების საპატიო წევრის ხარისხი. როგორც
მოსალოდნელი იყო ხალხის მოჭირნახულესაგან,
მიხამაც თავისი მხრით გადასცა კრებას ღირებთა
შორის დასარჩებლათ „ოზისკის“ დროს აღმოჩე-
ნილი 21 ყუთი საბონი, რამდენიმე ათეული ტო-
მარა ფქვილი პირველი ხარისხისა და სხვა მრავალი
საქონელი. კრებამ ვაშას ძახილით და ხელში აყვა-
ნილი მიაცილა თავის მალაზიამდე ჩვენი დიდებული
ხალხის მოსარჩლე მიხეილ ესტატიჩ ლომადე.

გოგია.

დეპეშები.

(განმანადრესი ზუნკტო)

ნავთოლული. „სათნოების და“ კუნტრუშამემ
ორი პრიზი მიიღო: ერთი სირბილში და მეორე
კრივში.

იქიდანვე. „დების“ საერთო საცხოვრებელში
მაჯლაჯუნები გახშირდენ. ძალიან გადამეტრენ
კოლონაშვილს, ხშირად გაიტაცებენ ხოლმე, მაგ-
რამ საბედნიეროთ უვნებლოთ ბრუნდება.

იქიდანვე. საოჯახო ნაწილის გამგე ლაზარე-
თისა შ. კ-ტ-ვი დიდი ხანია სანოვავის რეკვიზი-
ციას აწარმოებს, მაგრამ ბოლო დროს ძალიანი
გაბარბაროსდა: ყველი აღკვეთა ხმარებიდან, (გარ-
და ექიმებისა და ეკონომიის მოსამსახურეთა) ამბო-
ბენ, ხორცსაც იგივე დღე მოეღისო.

იქიდანვე. ახალგაზრდა ექიმი, გამგე პუნქტის
ამბულატორიისა, ენერგიული მუშა გამოდგა. ბო-
როტი ენები ჰაერს სწამლავენ „ქორებით“, მაგრამ
ეს „შურის“ ნაყოფია, რაც შეეხება მიხლომილ
წამლობას, ეს იქიდან სჩანს, რომ ფერმკრთალი

პაციენტები რჩევა-გაშინჯვის შემდეგ ვარდისფერი ლოყებით გამოდიან.

ჯიმშერ.

რკინის გზის მთავარი სახელოსნო. ჩვენი ექიმი ოტპუსკს მაშინ აძლევს დასუსტებულ მუშას, თუ იგი, (მუშა) თან მღვდელსა და მგალობელთა გუნდს გაიყოლებს.

— უკვე განიკურნა კუჭის ავთომყოფობისაგან უმაღლესი ბრიგადირი. ამბობენ კუჭი ბ-ნ პ—ას მიერ მირთმეულ ცხვრის ხორცმა დაუზიანაო. რას იზამთ: „ნაჩუქარ ცხვარს კბილი არ გაესინჯება“.

ოზურგეთი. ბოქალის განკარგულებამ სავაჭროთა დაკეტვის შესახებ ვაჭრები ძლიერ ააღელვა. მანიფესტაციას ხელმძღვანელობდა გიორგი ჯინჭარ-ოღლი. გაემართენ მოედნისაკენ რევოლუციონური სიმღერით: „ჩვენ მსხვერპლი გავხდით თავხედ ნოქრების“...

ჭიათურა. კიტა აბაშიძე უარპყოფს ხმებს, აითქოს საბჭომ შეკავშირებულ მუშათა ძალას დაეთმო საბჭოს მოსამსახურეთა მოთხოვნების სამეზო. „პირიქით, მათი მოთხოვნების ამგვარათ აკმაყოფილება საბჭომ ჯერ კიდევ მარტში დაადაინა და თუ ეს დადგენილება მე დღემდე დაუმაღე ოსამსახურებს, ეს კლოდ იმიტომ, რომ სასიარულო ამბის ჩქარა თქმით მეშინოდა ზიანი რა-) არ მოსვლოდათო. ამას მაგალებდა მე ჩემი მაიბრივი მზრუნველობა“.

იქიდანვე. თანდათან ირკვევა ცნობილ მამუიშვილ-სოციალისტის რ. ანჯაფარიძის ფარული ირები სარეცხი ქარხნის მიყრუებულ ადგილზე არსების შესახებ: ამით თურმე მას აზრათ ქონია ავის მუშები დაეფარა ანტისოციალისტური ელენტების გავლენისაგან, რომ მათ კერძო საკუთების ინსტიქტი არ განვითარებოდათ და ამის გა- ხელფასის მომატება არ მოეთხოვათ.

იქიდანვე. ინტრიგონე ჩივანაშვილის ავადმყოფობა უცვლელია. გამოწერილი ექიმი ლაყბაძე ვიდა და შეუღდა მოვალეობის ასრულებას. მისი რით ადგილობრივ ექიმებს საესებით ვერ გამოვლევით ავთომყოფობის მიზეზები. მთავარი მიხი მუშათა გაზეთის მკითხველთა და შემომწირ- ლთა პროგრესიული ზრდა არისო. წუხელ თურ- ავადმყოფს ნაწყვეტ-ნაწყვეტ აბოლებდა: „ამდე-

ნი თბილი სიტყვები... ამდენი ფულები... ოხ, წყე- ულიმც იყავით თქვენი მისაღმებებითა და კაპე- კებით... ახ, ერთი რამ თილისმა მომცა, რომ ერთი თითი გავაქნო და სტოპ: შეწყდეს სალამიცა და წვლილიც... დავადუმო მათი ენა და ჯიბეც... მა- გრამ არა... ვერ შევსძლებ... შეუგნებლებია, მაგა- თი... და ასე. ექიმს ავთომყოფის ბალიშ ქვეშ გა- ზეთიდან ასეთი ადგილების ამოჭრილი ნაგლეჯებიც უნახავს.

ისემცრაგითხრა.

თელავი. რიყისაგან დაზარალებულ ოჯახთ, ცნობილმა ქველ-მოქმედმა გრაფინია პოზიევისამ დახმარება აღმოუჩინა „ჩაშკა ჩაით“.

— შეერთებულის ძალით ბ. კარბელაშვილმა და ავალიშვილმა იერიში მიიტანეს უპატრონოთ დარჩენილ ამხანაგობაზე. ჯერ-ჯერობით დანაკლისი ერთი ქალია, რომლის ადგილიც წამსვე შეესებულ იქმნა სევედიანი. დანარჩენი მოსამსახურენი პოზი- ციებს ამაგრებენ.

— ერთგული შრომისთვის, უმაღლეს მთავ- რობის განკარგულებით ადგილიდან გადაყენებულ იქმნენ: სულხანიშვილი, შავლიევი და ქიკაძე მუნ- დირის ტარების ნებით.

— თუ ბოროტ ენებს დავუჯერებთ, განზრახულია თელავის წმიდა ნინოს სასწავლებელი პრა- პორჩიკების სკოლაში გადაიტანონ. მიზანი გამო- ურკვეველია.

— თელაველი ექიმები საჯაროთ აცხადებენ, რომ ქათმებისა და კვერცხის დაძვირების გამო შა- ლაურელ და კურდღელაურელ ქალ პაციენტებზე ნიხრი აწეულია.

— რადგან თელავის ამხანაგობამ ლუკაშვილი შაბიამანითურთ დაპყარა და გავზავნილ მეძებრის კვალიც არსად სჩანს ამხანაგობა ძაძით შეიმოსა.

თელაველი.

ქ. არმავირი. 33 ამათვეს, 14 საათზე და 63 წუთზე ღვინით მოვაჭრე ბ-ნ ჯ-ძის „ბადლის“ დარბაზში შესდგა ადგილობრივი დრამატიული სე- ქციის ჩვეულებრივი საზოგადო კრება. კრებას თამალობდა ბ-ნი დაბახბა. დიდი თათბირის შემდეგ სექციამ ქიქების ყრით აირჩია გამგეობა 21 კაცი- საგან შემდგარი. კრებას დაესწრო სულ 8 კაცი. დიდი კამათი გამოიწვია მერიქების ამორჩევამ. დი- დი შეხლა შემოხლის და „ბუთულკების“ გაცარიე-

ლებს შემდეგ ეს ხელობა ებოძა მეღვინე ივანეს და დაევალი: რაც კი შეიძლება სისტემატიურათ მართონ წარმოდგენები „პადლეტში“, რასაც გამგეობა ენერგიულათ ასრულებს.

ხარჯი წ.-კ. გ. საზ. უნდა გადაიხადოს საზოგადოების კასიდან.

დროშა.

ხაშური. შესდგა „მანდილოსანი“-ს განყოფილების დამაარსებელთა კრება. მანდილოსნებმა აღთქმა დასდეს: ყველაფერში მიჰბადონ თავის მთავარ საზოგადოებას გორისას. ინტრიგა უკვე დაიწყო და ჩხუბსაც დღე დღეზე მოველით.

ვარდენიშვილი.

ბუტუნას სსაგენტო.

(სასულიერო უწყების განყოფილებიდან.)

აბაშის რაიონი. ს. ონტოფოს სულიერმა მამამ, ერმილემ, სამრევლო სკოლის ანექსია გამოაცხადა. გააძევა იქიდან ყოფილი მასწავლებელი და მის ადგილზე თავისი „გურაფილი“ შეილი დააყენა, ხოლო სამღვთო რჯულის მასწავლებლობა თავის განკარგულებაში დასტოვა. უკმაყოფილო მრევლი სამინისტრო სკოლას ითხოვდა, მარა „პრიგოვორი“, რომელზედაც მამა ერმილემ ხელი მოაწერია სოფელს, აღმოჩნდა სამრევლო სკოლაზე. მეორე მასწავლებლის მომატების სოფლის ხარჯზე და ეს მასწავლებელი მამა ერმილეს ნათესავი, ერმილეს ოჯახში მცხოვრები და მისივე ოჯახის შამოსავლის წყარო. გაბრაზებულმა მრევლმა ვეჭილი დაიჭირა და მოძღვარს ყალბი „პრიგოვორის“ შედგენა უჩივლა. ერმილემ მოიმასქნა მრევლის „ატუკანტი“ და აიცილინა სასჯელი, ხოლო მთავრობისაგან ნებადართული სამინისტრო სკოლა მწვანე მაუდის ქვეშ მოათავსა. მოთმინებიდან გამოსულმა მრევლმა ყოველივე ეს ეფისკოპოსს მოახსენა, მარა მამა ერმილემ ეფისკოპოსიც „არწმუნა“ თავის „სათნოებასა“ და მრევლის გაურჯულოებაში. იმედ დაკარგულმა მრევლმა მოწაფეები არ გაუშვეს ერმილეს „სკოლაში“, მარა მამა ერმილემ გამოძიებელი „არწმუნა“ „სოფელში სახადი მძვინვარებს და მოწაფეები მე დავითხოვეთ“, ხოლო გამცდა წლის სასკოლო ხარჯები მათრახებით ასწავნა მრევლს ზურგიდან. თავ-განწირულმა მრევლმა მასწავლებელ ბოკერიას სარდლობით ომი გამოუცხადა მამა ერმილეს, ხო-

ლო ერმილემ 24 საათში მობილიზაცია უყო თავის ჯარს ნათლიმამებისა და ნათლიდედებისაგან შემდგარს და თავს დაესხა მასწავლებლის არმიას. ბრძოლა ნამდვილი „სედანის“ განმეორება იყო და 101 დღე და ღამეს გასტანა. გამოირკვა, რომ ერმილეს დაზვერვის საქმე ჩინებულათ მოეწყო და ყველა სიმაგრეების მიგნება და აფეთქება შესძლო. ტყვე ონტოფოელები სულს დაფავენ მამა ერმილეს დიქტატურის ქვეშ, რომელმაც ყველა დაწესებულებაში თავის მოხელეები ჩააყენა, თავისი დინასტიის განსამტკიცებლათ. დამორჩილებულმა მრევლმა ამის გამო მამა ერმილეს „ეშმაკის მოციქული“ უწოდა მეტ სახელათ, ხოლო ჩვენი მოხელის ბ-ნ „მხიფაის“ განკარგულებით,

ყოველივე მის წინააღმდეგ აღძრული ბრალდება დღეიდან წარედგინება რადიო აპარატ „გონვედის“ გამგე ბ-ნ „მხიფაის“ და არა ძველებურათ საეპარქიო კანცელარიას, სადაც მამა ერმილეს შველოდა თავისი ნათლიმამება. მომჩივნებს შეუძლია მიიქცენ შემდეგი მისამართით: **ჭავჭავი.** სასულიერო უწყების გამგე ბ-ნი მხიფაი.

გიორგი ლომთათიძეს. თანახმად თქვენი წერილისა მივმართეთ „თეატრი და ცხოვრების“ რედ. ბ-ნ ი. იმედაშვილს, გადმოეცა ჩვენთვის თქვენი რვეული. ბ.ნ. ი. იმედაშვილმა შემოგვითვალა: „ჯერ მე ამოვარჩევ შიგ დასაბეჭდ მასალას და შემდეგ გადმოგცემთა“. ამგვარად: ვინაიდან ჩვენი სურვილი იყო თქვენი შრომა დაბეჭდილიყო და ბეჭდვას კისრულიყო. უფრ. „თეატრი და ცხოვრება“, რომ დანაწილება არ მოხდეს ნება გვიბოძეთ ჩვენს სახელზე მოსული მასალა გადავცეთ შემოაღნიშნულ რედაქციას.

ველით პასუხს.

ახირებული მღვთმარეობა

რკინის გზის მთავარ სახელოსნოში ღამის ყარაულს თან ძაღლი დაჰყავს. ძაღლის დანიშნულება დარაჯი არ დააძინოს, ამიტომ ჯამაგირიც მგტი ეძღვევა.

ამ წინაზე, ერთ ამგვარ ზედამხედველ ძაღლს დაეძინა. დარაჯმა გაღვიძება ვერ გაუბედა და ვი-
ლაკამ რკინის გზის რაიონიდან სამი ნაფოტი მოიპარა.

ღაიბადა საკითხი: ვის უნდა გამოეჭვივითოს ჯამაგირში ნაფოტის ფასი?